

Pháo Đội B TQLC

TẠI CARROLL

Tr/úy NGUYỄN VĂN.

Tuần lễ cuối cùng ở căn cứ Carroll.

Ngày 27-12-1971. Tôi rời căn cứ A2, một tiền đồn cực Bắc của QLVNCH với tấm giấy phép thường niên. Lòng vui mừng vì sắp được gặp lại vợ và con trai sau hơn 4 tháng hành quân.

Những ngày phép qua mau. Từ giã vợ con ra phi trường Tân Sơn Nhất, phương tiện bị trở ngại. Sáng lên phi trường chiều lại về nhà, phải 2 lần như vậy đến lần thứ 3 tôi mới trở lại vùng hành quân được. Ra đi lần này tôi lại biết vợ mình có thai được 4 tháng. Rất vui mừng nhưng cũng đầy lo âu.

Trở lại căn cứ A2 vào ngày 06-01-1972. Pháo đội B lúc này với thành phần quân số:

- 1-Đại Úy Tâm Pháo đội trưởng
- 2-Tr/Úy Liêu Pháo đội phó/SQTX
- 3-Th/Úy Văn Trung đội trưởng Trung đội 2
- 4-Th/Úy Dũng Trung đội trưởng Trung đội 1
- 5-Th/Úy Nguyễn Hoàng Ân Trung đội trưởng Trung đội 3

Thường vụ Pháo đội Trung sĩ Năm Đức cùng với gần 100 Hạ sĩ quan và Binh sĩ. Pháo đội có 3 SQ tiền sát viên gồm Th/U Nguyễn Văn Long, Th/U Huỳnh Thái Sơn, Th/U Bùi Văn Đầy và với thành phần này quân số của Pháo đội B được giữ nguyên kể từ ngày xuất phát hành quân ra Quảng Trị lần thứ 2. Đó là vào ngày 26-8-1971.

Tôi còn nhớ rất rõ Pháo đội B rời vùng Năm Căn, Cà Mau vào ngày 23-1-1971 về dưỡng quân tại Sài Gòn và chỉ 10 ngày sau trở ra Quảng Trị tham dự hành quân Lam Sơn 719. Tháng 4/1971 từ Khe Sanh, Pháo đội B trực thăng vận ra vùng La Vang, Tích Tường rồi Hòa Mỹ (cây số 17), sau đó di chuyển đến Nam Hòa, Phú Xuân thuộc vùng rừng núi Tây Nam Huế trong cuộc hành quân Lam Sơn 720.

Căn cứ A2, nơi mà hiện tại Pháo đội B đóng quân kể từ cuối tháng 8/1971 cho đến ngày tôi được đi phép thường niên.

Thủy Quân Lục Chiến

Tiền đồn A2 là 1 căn cứ nằm xa nhất về phía Bắc của QLVNCH. Ở đó có thể nhìn thấy cầu Hiền Lương. Từ căn cứ này đến giới tuyến Bến Hải là một Vùng Trắng và với một ống nhòm có thể quan sát mọi vật rất rõ. Đó là một xạ trường rất tốt cho việc quan sát và tác xạ Pháo binh trong thời tiết nắng ráo. Pháo đội B có nhiệm vụ yểm trợ hỏa lực cho các căn cứ C1, C2, A1, Cồn Tiên và các Toán Viên Thám TQLC hoạt động gần sát với giới tuyến.

Trong hơn 4 tháng ở căn cứ A2, Pháo đội B thường bị pháo kích bởi những quả đạn cối và hỏa tiễn 122 ly nhưng với mật độ thấp. Do đó không gây thiệt hại gì về người.

Ngày 25-1-1972 Pháo đội B được lệnh rời căn cứ A2 và di chuyển đến căn cứ Ái Tử. Từ Ái Tử, Pháo đội B cử 1 Trung đội đến đóng ở căn cứ Phượng Hoàng. Tình hình vẫn yên tĩnh.

Ngày 12-2-1972 Pháo đội B được lệnh di chuyển đến căn cứ Carroll.

Suốt thời gian ở căn cứ A2 và Ái Tử, Pháo đội B luôn hoàn thành nhiệm vụ với những tổn thất không đáng kể.

Pháo đội B và căn cứ Tân Lâm

Từ Ái Tử, Pháo đội B di chuyển về hướng Tây Bắc đến thị trấn Đông Hà thì rẽ trái về hướng Tây theo quốc lộ 9. Một quốc lộ mà với chúng tôi đã quá quen thuộc. Từ tháng 2/1971 ngày mà Pháo đội chúng tôi theo con đường này đến Khe Sanh tham dự cuộc hành quân Lam Sơn 719 cùng với nhiều đơn vị, nhiều binh chủng của QLVNCH.

Từ Đông Hà chúng tôi di chuyển theo QL 9 qua cầu Đuôi, qua Cam Lộ và đi tiếp về hướng Tây khoảng 10 cây số thì đến một ngã ba, đoàn xe chúng tôi rẽ trái theo một con lộ được trải nhựa nóng về hướng Nam và cao dần lên, dài khoảng 3 km. Chúng tôi đang đi lên một ngọn đồi và căn cứ Carroll đã ở trước mặt, chúng tôi đi vào căn cứ từ hướng Tây Bắc.

Từ hướng ngoài vào cổng chính to lớn có một con đường rộng, trải nhựa khoảng 5m chạy dài từ cổng vào đến cuối căn cứ ở phía Đông.

Trong căn cứ nhìn ra, Pháo đội B đóng quân ở một vị trí nằm bên trái con đường từ cổng chính đi vào và cách cổng khoảng 25m. Trung đội 2B nằm sát con đường và đối diện với cổng chính. Kế tiếp là Trung đội 1B cạnh Trung đội 2B chệch về bên trái, tiếp theo là Trung đội 3B nằm phía sau Trung đội 1B. Tháp xuống sâu vào bên trong căn cứ, Ban chỉ huy Pháo đội và đài tác xạ nằm gần Trung đội 1B. Cách tuyến phòng thủ khoảng 5m, ở đó có 1 giao thông hào chạy dài từ cổng chính căn cứ suốt vào phía trong sát với hàng rào phòng thủ kéo dài theo hướng Nam và vòng về hướng Đông.

Pháo đội B với quân số đầy đủ gần 100 người gồm SQ, HSQ và Binh sĩ hiện diện tại căn cứ chiếm trọn 8 căn hầm lớn. Hầm được thiết kế kiên cố, có thể chịu được đạn đại bác mà không hề hấn gì.

Tôi ở chung hầm với Trung sĩ Đụng, Khẩu trưởng Khẩu 2 cùng với 8 binh sĩ, tên của một số anh em tôi còn nhớ vài người: Tài, Cường, Hòa, Trung, Tấn.

Trung đội 2B nhanh chóng ổn định vị trí với sự nỗ lực của các khẩu trưởng, hạ sĩ nhằm viên và binh sĩ với những thao tác nhanh nhẹn, thuần thục và đầy kinh nghiệm. Chỉ trong một thời gian ngắn Trung đội 2B đã cùng với 2 Trung đội bạn sẵn sàng thi hành tác xạ.

Ngay tại vị trí Pháo đội B, tôi quan sát toàn cảnh căn cứ. Đây là 1 căn cứ rộng lớn, trong căn cứ có nhiều đơn vị trú đóng cách Pháo đội B không xa phía bên trái có nhiều hầm của 1 Đại đội Trinh sát thuộc Trung đoàn 2/SĐ3BB trấn giữ. Bên cạnh hầm thuộc Trung đội 2B phía bên kia con đường là vị trí của Pháo đội 175 ly gồm 4 khẩu đại bác cực lớn. Đi sâu vào căn cứ theo hướng Đông còn có vị trí của một

Pháo đội 6 khẩu đại bác 105 ly, một Pháo đội 4 khẩu đại bác 155 ly, Bộ chỉ huy Trung đoàn 2BB; ngoài ra còn có 2 đơn vị súng cao xạ 12 ly 7 và 4 chiếc thiết giáp, tổng cộng quân số toàn căn cứ khoảng 1000 người.

Thời gian trôi nhanh, thế là Pháo đội B đã ở Tân Lâm hơn 1 tháng rưỡi, nhiệm vụ công việc cuốn hút.

Thời gian mới đến Carroll, Pháo đội B yểm trợ TĐ 2 Trâu Điền. Sau này khoảng đầu tháng 3/72 yểm trợ cho TĐ 4 và TĐ 8 thuộc LĐ 147/TQLC. Trong thời gian đóng ở Carroll, Pháo đội B công việc và sinh hoạt bình thường, cũng có vui chơi giải trí: đánh cờ tướng, đấu bóng chuyền, yểm trợ các tiểu đoàn bạn, bắn quấy rối mỗi đêm, nhận tiếp tế, binh sĩ làm đạn được, lau chùi súng đại bác.

Cho đến 1 ngày, tôi còn nhớ đó là ngày 27-03-1972. Đại đội Trinh sát thuộc Trung đoàn 2 Bộ Binh bất ngờ được rút đi và được Đại đội Trinh sát của Tr/Đ 56 BB thế chỗ.

Qua bữa cơm chiều tại BCH Pháo đội, tôi được biết Pháo đội sẽ có chuyến xe đi chợ Đông Hà. Tôi xin Đ/U Tâm đi theo chuyến xe đó. Đ/U Pháo đội trưởng đồng ý. Tôi cho gọi Trung sĩ Uynh và Trung sĩ Đụng là 2 Khẩu trưởng. Dặn dò mọi chuyện và cho biết, ngày mai tôi sẽ theo chuyến xe ra Đông Hà mua một số vật dụng cần thiết, nhân thể dạo chơi 1 vòng, vì kể từ ngày đến Carroll tôi chưa ra khỏi căn cứ. *“Hai ông phải ứng trực cẩn thận khi tôi đi vắng.”*

Ngày tối hôm đó, Tr/S Đụng có cho mời tôi đến và mời tôi uống rượu. Rượu thường tôi ít uống nhưng hôm ấy bỗng nhiên tôi cảm thấy phải uống với thuộc cấp của mình. Tôi đồng ý và đến ngay. Rượu và mời được bày lên một cái bàn gồm thùng gỗ và thùng dầu nổ VT ghép lại. Được khoảng 30 phút tôi thấy trên đôi mắt của Đụng có vài giọt nước mắt. Tôi hỏi *đang*

vui sao lại khóc? Tôi đùa tiếp: *Đàn ông có râu quai nón mà lại là lính TQLC ai lại yếu thế?* Thế là tiếng khóc bật ra nho nhỏ dù Tr/S Đụng cố gắng kìm lại.

Tôi biết thuộc cấp của mình qua tâm sự trước đây. Đụng độc thân, còn cha mẹ già tại Bình Định ở miền Trung và đến nay đã xa nhà gần 7 tháng. Tôi vỗ vai Đụng và nói lớn *“Bỏ đi, vui lên”*. Bất ngờ, tôi lại nắc lên vì không kiềm được cảm xúc dâng trào, chính bản thân tôi khi rời gia đình, vợ tôi có thai hơn 4 tháng rồi.

Tôi rời chỗ ngủ của người khẩu trưởng, trở về nơi ở của mình với một nỗi buồn không thể tả được. Tôi lại đi một vòng qua Trung đội 2B. Kiểm tra các vọng gác và hầm đạn Trung đội. Ghé qua Trung đội của Th/U Dũng. Gặp Dũng tôi hỏi: *“Ngày mai tao đi Đông Hà mà mày có mua gì không, cà phê, thuốc lá, đường, kem?”*. Dũng nói: *“Các thứ tao vẫn còn. Mày mua dùm vài ba gói Lucky Strike”*. Trở về vị trí của mình thì đồng hồ bây giờ là 22h 30. Đêm ấy tôi trần trọc mãi, không thể nào nhắm mắt được và chỉ thiếp đi khi gần về sáng hôm sau. Đại bác của từng trung đội vẫn thay nhau tác xạ quấy rối theo những gì đã quy định.

Ngày 28.3.1972 thời tiết của vùng đồi núi chung quanh căn cứ Carroll nóng và đầy sương mù. Đỉnh núi Fuller ở hướng Bắc sương mù dày đặc không thể thấy được vào buổi sáng, mãi đến 10 giờ mới thấy rõ được.

Sáng nay tôi thức dậy và chuẩn bị cho chuyến ra chợ Đông Hà. Tôi mặc bộ quân phục TQLC gần như còn mới, giày đánh bóng, có vài lời với Tr/S Đụng và Tr/S Uynh. Đi về phía BCH Pháo đội ở đó có gần 20 binh sĩ, họ là những người sẽ đi theo chuyến xe ra chợ Đông Hà. Trung sĩ I thường vụ Năm Đức đưa tôi sự vụ lệnh đầy đủ tên của những quân nhân cùng đi. Tên tôi đứng đầu danh sách và là trưởng xa.

Sắp đến giờ khởi hành, bỗng nhiên tôi có

Thủy Quân Lục Chiến

một quyết định sẽ không đi chuyến này. Cho đến bây giờ sau 42 năm, tôi vẫn không hiểu cho quyết định bất ngờ này. Tôi nói với HSQ thường vụ Năm Đức “*Ông coi ai muốn đi thì hãy thế vào chỗ của tôi*”. Trung sĩ Võ Thận (một tay đập bóng chuyên giỏi của Pháo đội) sẽ đi chuyến này.

Tôi đi về phía BCH Pháo đội gặp PĐT và báo cáo về sự thay đổi này. Thật không thể ngờ được đây là chuyến đi chợ cuối cùng của Pháo đội B. Bởi lẽ những ngày kế tiếp, đạn pháo của CS Bắc Việt đã rơi xuống chung quanh căn cứ nhiều hơn, khác với thường ngày chỉ là những đạn pháo có tính chất quấy rối và nổ ngoài vòng rào căn cứ. Trung đội 2B cùng với 2 Trung đội bạn của Pháo đội vẫn hoạt động bình thường như mọi ngày.

Ngày 29-3-1972

Một ngày tương đối yên tĩnh đối với toàn Pháo đội. Công việc cũng như những ngày qua. Đạn pháo của quân Bắc Việt vẫn rớt lác đác ngoài hàng rào căn cứ về hướng Đông.

Ngày 30-2-1972

Thời tiết vùng đồi núi Tây Quảng Trị và căn cứ Carroll sương mù dày đặc. Toàn thể quân nhân Pháo đội B tất bật công việc từ sáng sớm, lau chùi đại bác, làm đạn thật nhiều. Đạn pháo của quân CSBV vẫn nổ ngoài vành đai của căn cứ và phần nhiều rơi về hướng Đông. Nghĩa là về hướng thì địch bắn đúng và tầm thì chưa chính xác. Do đó toàn binh sĩ PĐB vẫn tiến hành công việc hàng ngày an toàn.

Đến chiều ngày 30-3-1972 khoảng 13 giờ 30 phút, pháo của địch bỗng nổ dồn dập hơn. Lần này thì đạn pháo của CSBV đã nổ bên trong căn cứ. Phần nhiều về hướng Đông, nghĩa là hướng của BCH Trung đoàn 56. PĐB vẫn phải tác xạ yểm trợ cho các đơn vị TQLC dưới làn đạn pháo của địch.

Trong ngày này Pháo đội B tác xạ yểm trợ

cho các đơn vị bạn rất nhiều. Điều này chứng tỏ các tiền đồn phương Tây như Bá Hô, Sarge đang bị địch tấn công. Tôi đã phải điều chỉnh cách làm việc của binh sĩ trong Trung đội để tránh thương vong tối đa mà vẫn hoàn thành trách nhiệm.

Thế là với mật độ bị pháo kích trong chiều nay. Rõ ràng căn cứ Carroll đang bị đạn pháo địch không chế để tấn công Tiểu đoàn 4 Kinh Ngụ. Chắc chắn ở đó các chiến hữu TQLC đang bị tấn công dữ dội và dồn dập ở căn cứ Sarge. Tôi có một người anh họ là Trung sĩ Nguyễn Thương của TĐ4 đang chiến đấu ở đó.

Công việc của Trung đội 2B đã nhiều hơn, tất bật hơn, vừa tác xạ yểm trợ, bắn quấy rối, lại còn phải làm đạn. Ngày 30-03-1972 quả là một ngày dài, nhưng rồi cũng qua đi.

Ngày 31-03-1972

Sương mù vẫn bao phủ vùng đồi 241 và vùng chung quanh nó. Sáng nay pháo binh của Bắc Việt đã dội xuống căn cứ Carroll từ rất sớm, đạn pháo của địch trum lên toàn căn cứ. Hôm nay vị trí của Pháo đội B đã bị trúng đạn pháo nhiều, Trung đội 2B đã có một binh sĩ thuộc Khẩu 6 của Tr/S Uynh bị thương nặng ở đầu. Do không có máy bay tản thương, nên Pháo đội buộc phải để binh sĩ đó tại chỗ trong Ban chỉ huy Pháo đội.

Vào khoảng 13h30, bỗng có một toán quân nhân thuộc Trung đoàn 56 Bộ Binh từ ngoài căn cứ đi vào qua cổng chính. Họ có khoảng hơn 50 người, có người bị thương ở đầu, chân và tay. Họ men theo lối đi sát hàng rào phòng thủ của căn cứ chạy dài theo vị trí của PĐB. Họ cho biết vị trí của họ bị Bắc Việt tấn công buộc phải chạy vào căn cứ. Tôi có hỏi thì họ nói là từ Khe Gió. Nhìn toán quân này, tôi ái ngại cho họ và binh sĩ của tôi. Họ thất thần, hoảng hốt, uể oải và mệt nhọc. Sau khi vào căn cứ họ, được lệnh trấn giữ tuyến vành đai bên

trong căn cứ kéo dài từ PĐB dọc theo hướng Nam sâu vào bên trong về hướng Đông.

Đạn pháo của địch vẫn nổ dữ dội bên ngoài và trong căn cứ. Do đó việc yểm trợ cho TĐ4/TQLC phần nào bị hạn chế. Chiều nay đạn địch nổ dữ dội hơn trong toàn căn cứ, chúng pháo liên tục. Lúc đầu tôi lắng nghe tiếng de'part : bùm bùm bùm 5,6,7 tiếng rồi 8,9,10 tiếng, rồi liên tục tôi không đếm nổi nữa. Nghĩa là đạn pháo địch nổ khắp nơi, lúc đó tôi và binh sĩ Khẩu đội 2 đã ở trong hầm. Bỗng một tiếng nổ cực lớn ngay trên nóc hầm, có lẽ đạn pháo 130 ly; nó phá một lỗ hồng trên nóc hầm rộng trên một mét. Trong hầm nhìn ra thấy bầu trời. Theo phản xạ, tôi và binh sĩ chạy ra khỏi hầm. Trong căn cứ nhiều nơi và một số hầm bị trúng đạn.

Trận pháo kích kéo dài hơn 2 giờ đồng hồ với mật độ pháo dày đặc. Tuy nhiên, hầm rất kiên cố nên binh sĩ không ai bị thương vong. Sau đó tôi cho binh sĩ Trung đội 2B trở lại hầm và ở đó như trước. Tôi nói với họ là sẽ rất an toàn, không nên chạy lung tung.

Trận pháo kích này làm cho trung đội tôi bị tê liệt không hoạt động được trong hơn 2 giờ đồng hồ. Đêm 31-03-1972 trôi qua thật yên tĩnh đáng ngại.

Ngày 01-04-1972

Ngày đầu tiên của tháng 4/72 được mở đầu bằng một trận pháo kích từ 8:30 giờ sáng với mật độ không thua gì ngày hôm qua, pháo địch đã rơi trên toàn căn cứ. Chúng tôi toàn Pháo đội B không thể tác xạ. Tuy nhiên khoảng 10h.30, bỗng đạn pháo im bật. Tôi ra khỏi hầm và đi về phía BCH Pháo đội, lần về phía vành đai phong thủ. Một lát sau tôi lại thấy một đoàn người khoảng hơn 100 binh sĩ thuộc Trung đoàn 56 BB từ ngoài cổng chính đi vào với dáng vẻ thất thần, hoảng hốt. Hỏi thì mới biết họ thuộc Tiểu đoàn 1/56. Tiểu đoàn này di chuyển từ Đông Hà lên Carroll cùng một lúc

với TĐ7/TQLC đến Mai Lộc tăng cường cho Lữ Đoàn 147. Tuy nhiên khi đến ngã ba rẽ vào Cù thì TĐ7/TQLC rẽ trái đến Mai Lộc còn Tiểu đoàn 1/56 đi thẳng lên Carroll. Khi còn cách Tân Lâm (Carroll) hơn 2 km thì bị CSBV chặn đánh dữ dội nên tan rã..

Khoảng thời gian từ 12h.00 trưa, đạn pháo của CSBV lại rơi xuống Tân Lâm, mật độ thưa hơn và phần lớn nổ về phía BCH Trung đoàn 56BB. Đến chiều khoảng 14h.00, một binh sĩ trong Trung đội 2B phát giác tuyến trước mặt chúng tôi bị bỏ trống và la lớn lên. Tôi báo cáo cho Đ/U Pháo đội trưởng và đề nghị cho trám tuyến. Một số binh sĩ trong Trung đội 2B cùng với 2 Trung đội bạn phải thi hành việc trám tuyến đó. Thì ra ĐĐ Trinh sát Tr/Đ56BB đã ra đi. Không hiểu họ có nhiệm vụ gì mà phải rời căn cứ trong lúc này?

Trung đội 2B cùng với toàn Pháo đội B có một ngày dài thật dài, thế nhưng ngày hôm đó vẫn qua đi, Pháo đội vẫn an toàn cho dù đã có một ngày nhiều vất vả.

Đêm 01-04-1972

Trong hai ngày 31-03 và 01-04 với diễn biến đã qua, cường độ pháo kích của CSBV quả là dữ dội và liên tục. Điều này cho biết căn cứ Carroll đã thật sự bị khống chế hoàn toàn. Không những TĐ4 Kinh Ngự đã bị địch tấn công mãnh liệt, liên tục; chắc đã bị tràn ngập và phải di tản. Giờ đây tôi nghĩ quân đội BV với mục tiêu là căn cứ Carroll, chúng sẽ pháo dồn dập để áp sát căn cứ.

Trong đêm 01-04 này, tôi cho lệnh 2 Khẩu trưởng kiểm tra kỹ về 2 quả đạn đại bác “tổ ong”(chống biển người) và hãy luôn luôn trong tình trạng sẵn sàng để tác xạ ngay khi có lệnh. Kiểm tra các vọng gác và cố gắng thức đóc canh binh sĩ.

Tôi và 2 HSQ khẩu trưởng đêm 01-04 hầu như không ngủ vì lẽ với tình hình này chẳng

Thủy Quân Lục Chiến

có ai còn lòng dạ nào mà thờ ơ được. Chúng tôi cùng uống Café hút thuốc suốt đêm, cùng có mặt với anh em binh sĩ, để đốc canh các vọng gác.

Ngày 02-04-1972

Sương mù dày đặc vẫn bao phủ vùng đồi Carroll. Từ 7h00 sáng, CSBV đã bắt đầu khai hỏa với mật độ dồn dập đều khắp căn cứ. Tôi chắc rằng lần này pháo của địch đã ở gần chúng tôi hơn vì từ khi de'part đến khi nổ chỉ một khoảng thời gian rất ngắn. Vì mật độ pháo quá dày nên chúng tôi buộc phải xuống hầm lớn trú ẩn.

Đến khoảng 9h30 tôi đến bên chiếc máy PRC25 của Trung đội và rà tần số. Bỗng nhiên ở một tần số lạ, tôi nghe một giọng nói tiếng Huế: *“Đề nghị ngưng bắn 2 giờ đồng hồ, chúng tôi sẽ cho Trung đoàn đầu hàng”*

Giọng nói bên kia, người Bắc: *“Không được, anh chỉ có 45 phút để thực hiện việc đầu hàng”*.

Thật là một bất ngờ, điều này tôi chưa bao giờ nghĩ đến và lúc bấy giờ nó đến với tôi cùng toàn thể Pháo đội B. Vậy là việc liên hệ này đã có từ trước đó. Tôi suy nghĩ nhanh: sẽ chưa thông báo ngay cho các binh sĩ thuộc Trung đội do tôi chỉ huy.

Đến 10h00 tôi gặp Th/U Dũng và nói với người bạn của mình điều vừa nghe được. Dũng lặng người một lúc rồi nói: *“PDB quá xui xẻo và đang gặp nạn”*.

Tôi trở về Trung đội của mình, trong thời gian này đạn pháo địch vẫn đang nổ trong căn cứ. Bỗng có một binh sĩ tên Hòa đến báo với tôi: *“Th/U, Đại Úy Tâm đã đi họp trên BCH Tr/Đ56”*. Nhìn đồng hồ là 10h40. Tôi triệu tập 2 HSQ khẩu trưởng đến gặp. Tại hầm của Trung đội, tôi thông báo về điều đã nghe được qua máy PRC25 và dặn dò 2 Khẩu trưởng hãy chuẩn bị trước hết về tinh thần cho tình huống này. Tôi sẽ có thông báo cụ thể sau khi Đ/U

Tâm từ cuộc họp trên Tr/Đ56 trở về. Trong lúc này pháo địch vẫn bắn vào căn cứ, tuy không dữ dội như ngày 31-03 và 01-04 nhưng vẫn đều khắp trong căn cứ.

12h15 có lệnh của Đ/U Pháo đội trưởng cho gọi tôi đến BCH Pháo đội. Khi tôi đến nơi ở đó đã có mặt Đ/U Tâm, ngoài ra còn có Tr/U Liêu, Th/U Ân, Th/U Dũng và Ch/U Huỳnh Lâm Thành.

Mặt đượm buồn, Đ/U Tâm nói: *“Trung Đoàn 56BB đã quyết định đầu hàng, tuy vậy PDB dù chỉ là thiểu số so với toàn căn cứ, nhưng chúng ta sẽ không đầu hàng”*.

Nhìn 3 SQ Trung đội trưởng chúng tôi, Đ/U PĐT nói: 3 Ông hãy tổ chức cho binh sĩ:

1-Toàn bộ trang bị bỏ lại.

2- Chỉ mang súng cá nhân và hãy mang theo đạn tối đa. Ngay từ bây giờ về Trung đội của mình chuẩn bị và chờ khi có lệnh sẽ mở đường máu!

Đây là những điều cuối cùng Đ/U Tâm nói với chúng tôi, những Trung đội trưởng dưới quyền. Và sau đó là hết, là chấm dứt !! Ông không còn nói gì nữa cho đến khi chúng tôi rời khỏi căn cứ.

Trở về Trung đội, tôi thông báo cho 2 HSQ khẩu trưởng biết tình hình và hãy mang theo súng cá nhân và cơ số đạn tối đa. Chính tôi cũng tự trang bị cho mình 1 súng XM16 và chờ đợi. Sau cuộc họp tôi suy nghĩ mãi về những điều Đ/U Tâm vừa nói, chẳng có gì rõ ràng cả; thời gian, tổ chức như thế nào, mở đường máu phối hợp với ai, đơn vị nào?? Tất cả chẳng có gì, không rõ ràng, chỉ là chung chung. Tôi quá chán nản !!

Nhìn đồng hồ đang là 13h20, tôi nghĩ là đã muộn mất rồi. Với ý định sẽ ra đi từ căn cứ, đến bây giờ là điều không thể thực hiện được. Tôi quyết định đến gặp Th/U Dũng và nói rõ ý định của mình sẽ tùy cơ ứng biến. Nhất định

sẽ thoát đi, sau khi ra khỏi căn cứ.

-Bây giờ ở đây khó thoát đi, nếu muốn chỉ khi nào ra khỏi căn cứ nhiều cơ hội hơn. Dững nói

-Mày có dám thoát đi cùng với tao sau khi ra khỏi căn cứ vào một dịp thuận tiện không? Tôi hỏi.

-Đề tao tính. Dững âm ự đáp lại

Tôi tiếp: *tao không được sinh ở Quảng Trị, Huế nhưng tao lại lớn lên và đi học ở Huế từ những năm 1953-1966. Vùng Cửa (Mai Lộc) là nơi tao đã từng đến đó cắm trại, chơi trò chơi lớn do các anh hướng đạo hướng dẫn. Tao đã đến đó 2 lần (1959 và 1961), vào thời đó rất bình yên, mày nên đi với tao chúng ta phải thoát đi, quyết định đi, tao sẽ chờ mày.*

Sau đó tôi có đến gặp Đ/U Tâm, Tr/U Liêu, Th/U Ân, Ch/U Huỳnh Lâm Thành và cả thường vụ Năm Đức. Tôi rủ họ đi với tôi, nhưng tất cả đều trả lời một cách tiêu cực, chỉ có Năm Đức sôi nổi nói: “Tôi sẽ đi với Th/U”.

Tôi trở lại Trung đội 2B sau khi đã gặp những người cần gặp. Lúc này đồng hồ của tôi là 13h.40, đạn pháo của CSBV bỗng im bất một cách khác thường. Toàn bộ các Chiến sĩ Pháo thủ Trung đội 2B thấy tôi trở về liền hỏi dồn dập:

-Tình hình sao rồi Thiếu Úy?

-Trung đoàn 56BB đã đầu hàng, cờ đã được kéo lên nóc hầm BCH Tr/Đ56 rồi, anh em hãy ra nhìn xem.

Trong lúc này toàn căn cứ Carroll không một tiếng súng. Chỉ còn thấy cảnh binh sĩ qua lại trong căn cứ. Từng nhóm nhỏ tụ lại, chắc rằng họ cùng bàn bạc và toan tính cho tương lai số phận của họ.

Khoảng 14h.20 có những âm thanh lớn nổi lên từ trên không. Phút chốc có 2 chiếc trực thăng võ trang bay đến từ hướng Nam, bay vòng theo hướng Tây, rồi vòng lại hướng Đông. Nghĩa là đường bay của 2 trực thăng võ trang

bay chung quanh căn cứ Carroll. Có tiếng súng từ trực thăng bắn xuống và tiếng súng cá nhân từ vòng ngoài căn cứ bắn lên. Vừa bay được 1 vòng, bỗng có tiếng động cơ nổ lớn. Thì ra vừa xuất hiện 1 trực thăng Chinook CH53 từ trên cao bay xà xuống nóc hầm của BCH Tr/Đ56. Ngay tức khắc những nhóm binh sĩ vừa tụ tập gần đó di chuyển nhanh về phía chiếc trực thăng Chinook vừa đáp xuống. Tôi đang đứng với một số binh sĩ thuộc Tr/đội 2B, theo phản xạ tôi dậm bước để chạy tới, nhưng rất mau sau đó tôi đứng lại và nói với các binh sĩ của tôi: “Hãy dừng lại, ở đó chắc chắn xảy ra cảnh hỗn loạn bởi việc giành giật một chỗ trên máy bay”.

Từ chỗ của chúng tôi đến đó khoảng 80m, ngay sau đó vài phút chiếc CH53 bốc lên cao, chắc chắn nó đã mang theo 2 cố vấn Mỹ và một số binh sĩ đang ở gần đó.

Chiếc CH53 và 2 trực thăng võ trang vừa mất dạng, độ chừng 10 phút sau tôi thấy từ phía trong dọc theo hàng rào căn cứ một số binh sĩ thuộc Trung đoàn 56 BB rời bỏ vị trí di chuyển về phía cổng căn cứ, đi ngang qua vị trí thuộc Pháo đội B. Khi thấy chúng tôi còn cả vũ khí cá nhân trên tay, một người trong bọn họ nói: “*đã đầu hàng rồi còn mang vũ khí làm gì ?*”

Tôi nhìn đồng hồ lúc này đã là 14 giờ 35 phút, ngay sau đó tôi không tin vào mắt mình khi nhìn thấy từ phía BCH Trung đoàn 56 một vài người từ đó tiến ra, dẫn đầu là 3 người: 1 người đi ở giữa cầm 1 lá cờ trắng to, 2 người ở 2 bên trái và phải. Họ từ từ tiến ra dọc theo con đường trở ngược ra phía cổng chính căn cứ. Tiếp theo là một đoàn người thật đông tiếp bước theo. Họ thuộc các đơn vị thuộc Trung đoàn 56BB. Khi đoàn người đi ngang qua vị trí của chúng tôi, tôi nhận ra đó là 2 vị Trung tá trưởng và phó của Trung đoàn 56. Họ di chuyển với

Thủy Quân Lục Chiến

những bước chân chậm rãi, uể oải và hoàn toàn không còn vũ khí trên tay. Họ tiếp bước như một đoàn quân không còn sinh lực, dù rằng bộ quân phục họ mang trên người chứng minh cho 1 điều rằng họ là quân nhân của QLVNCH. Tôi quá thất vọng và chán nản !!

Tôi lập tức trở về với hoàn cảnh thực tế, lo việc của bản thân mình. Tôi trở về hầm lấy chiếc ba lô mini mà tôi thường sử dụng khi đang còn là một đề lô của những năm 1969, 1970. Tôi cho vào trong ba lô một bộ quân phục TQLC, 2 áo thun dân sự, quần lót, một túi nhỏ đựng các vật dụng như: dao cạo râu, 2 ống kem đánh răng, một radio nhỏ, 2 bàn chải đánh răng. Tất cả những việc này tôi thực hiện cấp tốc và nhanh chóng, bước ra khỏi hầm và tiến dần về phía BCH Pháo đội B. Lính bộ binh Trung đoàn 56 vẫn tiếp bước theo hướng ra công cứ chậm rãi và uể oải.

Các quân nhân thuộc Pháo đội B/TQLC. Tôi thấy phần đông đang tập trung nhiều ở BCH/PĐ, tôi cũng nhận ra ở đó có một số binh sĩ của Trung đội 2B. Lập tức tôi tháo khẩu súng Colt 45 tiến đến bìa của một căn hầm gần đó, dỡ một bao cát và đẩy khẩu súng vào ngấp giữa 2 bao cát và đẩy lại, tiếp theo là một căn cứ quân nhân, căn cứ dân sự và cũng làm điều tương tự nhưng là ở một căn hầm khác gần đó. Bây giờ trong người tôi chỉ còn lại một địa bàn, khăn mù soa, trên vai áo có 2 bút chì xanh và đỏ, 1 viết bíc (của Nhật).

Đến lúc này đồng hồ chỉ 14 giờ 45 phút, chung quanh tôi rất gần là Trung sĩ Đụng, Hòa, Tài, Cường, Tấn. Xa hơn một chút là Trung sĩ Uynh, Khả. Tôi nhìn họ và nói: “*Cố gắng lên, anh sẽ đi, hãy theo sát bên anh*”. Tôi chắc chắn rằng họ sẽ hiểu là phải làm gì. Nói thật cho đến giây phút này, tôi tin chắc một điều: “Họ, những binh sĩ của Trung đội 2B rất cần tôi và tôi cũng rất cần họ cho chuyến thoát đi

sẽ thực hiện bất cứ lúc nào sau khi rời khỏi căn cứ Carroll”.

Nhìn về hướng BCH/PĐ, ở đó rất đông các quân nhân thuộc PĐB. Tôi thấy họ đã bắt đầu di chuyển một cách chậm rãi hướng ra phía công, theo lối gần với hàng rào phòng thủ và nhập vào với đoàn người của Trung đoàn 56 vẫn đang tiến dần ra công một cách từ từ.

Thế là hết, một căn cứ rộng lớn với hỏa lực mạnh gồm 20 đại bác, 2 chiếc xe của binh chủng phòng không, 4 chiếc thiết giáp M41 cùng với hơn 1000 người gồm: sĩ quan, hạ sĩ quan và binh sĩ. Sau hơn 4 ngày hứng pháo dồn dập của CSBV đã tự ý từ chối chiến đấu và hàng địch !!!

Thật là nhục nhã. Tôi tự hỏi tại sao lại tồn tại những sĩ quan với tinh thần chủ bại như vậy trong QLVNCH ?! Đơn vị PĐB thuộc binh chủng TQLC quả là bất hạnh. Với quân số chưa bằng 1/10 của toàn căn cứ, chỉ chiếm một diện tích khiêm tốn ở căn cứ Carroll. Danh từ đầu hàng chưa bao giờ có trong đầu chúng tôi !!

Trở lại với thực tại. Căn cứ Carroll, lúc này đồng hồ chỉ 14h.50, đoàn người của Trung đoàn 56BB vẫn đang di chuyển về phía công chính căn cứ để ra bên ngoài.

Các binh sĩ Pháo đội B/TQLC đã mất hút khỏi tầm mắt của tôi. Bây giờ chỉ còn lại tôi và khoảng 5 hay 6 binh sĩ thuộc Trung đội 2B. Đúng 14h 55p, tôi quyết định rời khỏi căn cứ. Lúc này đoàn người thuộc Trung đoàn 56 đã thưa dần, họ di chuyển mau hơn.

Tôi rời khỏi vị trí và bước ra con đường lớn, nhập vào với đoàn người của Trung đoàn 56BB, lúc này chỉ còn khá thưa thớt. Chung quanh có một số chiến hữu thuộc Trung đội 2B của tôi.

Đúng 15h tôi bước ra khỏi công. Được khoảng 15m, tôi bước chậm lại, đi thêm được 10m lúc này tôi đã cách công căn cứ 25m.

Trước mặt với khoảng cách 10m là những khẩu súng B40 và B41, có khoảng 5 hay 6 khẩu súng chĩa thẳng vào công cứ cùng rất nhiều lính Bắc Việt trên tay với những khẩu AK47, AK50. Họ khom người rải rác bên phải, bên trái và xa hơn nữa có rất nhiều lính Bắc Việt võ trang. Có một điều tôi thấy toàn bộ lính Bắc Việt chung quanh căn cứ giờ này với những bộ quân phục còn rất mới. Việc Tr/Đ 56BB đầu hàng đã tạo điều kiện cho binh lính BV có những thuận lợi với những bộ quân phục gần như đồ đi dạo chứ không phải để hành quân.

“Hàng sông chống chết”. Đó là câu nói cửa miệng của những binh lính CSBV phát ra liên tục khi thấy chúng tôi đang đi gần đến họ. “Hàng sông chống chết”, dù rằng trên tay chúng tôi không còn vũ khí ! Rời khỏi công được hơn 30m, chúng tôi rẽ về phía trái và di chuyển theo một con đường mòn về hướng Tây, con đường đi qua những sườn đồi nối tiếp nhau kéo dài mãi. Con đường này được mở ra từ lâu, vì đi lại nhiều lần nên cỏ không mọc được, nằm vắt trên những sườn đồi trải dài liên tục đến phía Tây, xa xa là những ngọn núi cao. Từ đó nhìn về hướng Bắc phía tay phải có một độ dốc khá lớn. Tôi quan sát thấy nếu di chuyển chệch hàng và nhanh thì trong tích tắc là tuột xuống bên dưới không ai thấy được.

Khoảng 10 tù binh thì có một lính BV đi kèm, vì những người tù di chuyển chậm nên từ tên VC này đến tên VC kế tiếp có một khoảng cách khá xa. Tôi quan sát nhanh, bỗng thấy cơ hội thuận lợi đã đến, tôi bước nhanh chệch về bên phải, tức thì tôi đã ở sát mé dốc và nhanh như chớp tôi tuột nhanh về phía dưới khoảng gần 3m. Vì là dốc hơi dài nên tôi dừng lại một cách dễ dàng nhờ một gờ đất nhô ra từ trong vách đất. Trống ngực liên hồi, chân tay run lên, chỉ một lát sau định thần lại, tôi suy nghĩ nhanh: “chỉ có một mình tôi”. Vậy là

không có anh em nào chạy theo tôi, chắc là họ không thuận lợi khi tách hàng, thế là không được rồi. Tôi phải nhanh chóng tìm cách trở lại hàng với các tù binh.

Tôi men theo vách đất, nhờ một gờ đất bên dưới kéo dài và đi dần lên phía trên. Người vẫn dán sát vào vách đất, khi đã lên gần với lối đi, tôi vọt người lên lập tức đứng thẳng dậy vạch quần giống như đang tiểu tiện. Một tiếng quát lớn: “Ê tên kia vào hàng ngay” vừa quát và chạy đến thúc mạnh mũi súng vào sườn tôi khá đau. Hắn nói: “khẩn trương lên”. Danh từ này tôi sẽ được nghe rất nhiều lần trên đường bị áp giải ra Bắc. Cả người tôi mồ hôi vã ra, hú hồn. Chỗ mà tôi nhập vào đoàn tù binh, trước và sau tôi toàn là lính bộ binh thuộc Tr/Đ56BB, không một bóng dáng TQLC.

Trời đã về chiều, nắng đã dịu, nhìn đồng hồ tôi thấy đã 15h35, đoàn tù binh kéo dài trên những sườn đồi trông như một con rắn khổng lồ. Giờ đây, tù binh lại di chuyển vòng về hướng Đông. Đến 15h55 chúng tôi gặp ngay con lộ trải nhựa nóng. Đó là con đường từ QL9 đến căn cứ Carroll. Rẽ trái, chúng tôi đi ngược lại đến chỗ ngã ba nơi con lộ gặp đường số 9.

Từ đường số 9, lính BV dẫn chúng tôi đi về hướng Tây. Một lát sau đoàn tù binh dừng lại căn cứ Đầu Mầu, một căn cứ tiền đồn của Carroll. Ở đây có rất nhiều quân nhân của Tr/Đ56BB. Họ đứng, họ ngồi trên mặt đường, dọc hai bên trái phải của con đường và kéo dài theo hướng Tây. Tôi len lỏi, đưa mắt cố tìm các chiến hữu trong PĐB/TQLC. Khoảng năm phút sau tôi cũng gặp được các chiến hữu của mình, có mặt các SQ, HSQ và Binh sĩ. Nơi tôi gặp họ xa Đầu Mầu hơn 100m về hướng Tây theo QL9. Tôi tiến lại gần thì có đủ 5 Sĩ quan. Họ đứng lẫn vào đám đông HSQ và Binh sĩ. Họ nhìn tôi như ngằm hỏi: “Nãy giờ sao không thấy?”. Nhún vai, tôi nói: “Mới ra đến đây thì

gặp mọi người!”.

Đúng lúc ấy, có một toán lính BV khoảng 6 đến 8 tên đi đến. Tôi chú ý một người mà trước ngực có đeo máy ảnh, quân phục khác hẳn với đám đông còn lại. Hắn có 1 áo khoác rộng bên ngoài không cài nút, dưới hai vạt áo có hai túi lớn, dáng mảnh khảnh, da tái xanh, nhưng đôi mắt rất sáng trông rất linh hoạt. Hắn đèn bên tôi, nhìn chăm chú vào vai trái của tôi, ở đó có 2 cây bút chì mờ màu xanh và đỏ, 1 cây bút bic của Nhật và đưa mắt nhìn vào huy hiệu TQLC rồi cất tiếng: “Cái gì đây? Lính thuộc binh chủng nào?”. Tôi ngoảnh mặt nhìn về phía bên phải hướng vào vách núi không trả lời. Hắn nhún vai và không nói gì. Bỗng có câu nói phát ra từ một Binh sĩ: “TQLC”. Nghĩ một lát, hình như hắn đã nhớ ra và nói liền: “À, Lính Thủy Đánh Bộ, ghê nhỉ!”. Sau đó hắn đưa máy ảnh lên và bấm. Hắn chụp hình vài anh em Binh sĩ chúng tôi, xong hắn di chuyển về hướng căn cứ Carroll. Đúng lúc này, lính BV áp giải chúng tôi la lớn: “Khẩn trương lên, hành quân ngay!”. Tiếng la của chúng nối tiếp nhau trên một quãng đường dài, vang vọng vào hai bên vách núi, tạo thành những âm thanh ngân dài trong một chiều âm đạm !!!

Lúc này tôi đi chung cùng số đông anh em trong Pháo đội B, gặp lại hầu hết các đồng đội và nhất là những Binh sĩ của Trung đội 2B. Đoàn tù binh tiến về hướng Tây theo QL9. Khoảng cách giữa 2 tù binh được kéo lại gần hơn. Lính BV đi kèm cũng nhiều hơn, miệng chúng cứ la lớn: “Khẩn trương lên”.

Trời đã xẩm tối, chúng tôi đi mãi trên QL9 đến một nơi mà tôi không thể nhận ra, vì trời tối nên không thể biết rõ được. Bất ngờ, đoàn tù binh ngoặt về bên phải, đi về hướng Bắc. Đó là một con đường mòn dẫn vào rừng, lúc đầu thì hẹp khoảng 0.5m, nhưng càng vào sâu càng mở rộng ra lên đến hơn 2m. Thì ra đây là con đường xâm nhập của CSBV. Con đường mòn

này hẳn thín vì có nhiều người đi lại và được sử dụng thường xuyên.

Chúng tôi đi mãi, đi mãi đến khi người đi trước chỉ là một bóng mờ. Cuối cùng cũng đến nơi và chúng tôi được lệnh dừng lại. Ước chừng từ QL9 đến đây khoảng 3 cây số. Chung quanh đây và xa hơn nữa có rất nhiều hầm, phần lớn là hầm chữ A và xen lẫn rất nhiều hố cá nhân. Tù binh được chỉ định cứ 4 người xuống 1 hầm chữ A. Sau đó có 1 tên CSBV, hẳn là Sĩ quan, hẳn nói lớn những qui định buộc phải tuân theo. Chẳng hạn như muốn tiêu tiêu thì phải nói lớn: “báo cáo cán bộ tôi đi tiêu, tiểu. Ngoài ra, không được rời khỏi hầm đã chỉ định. Tuyệt đối im lặng, tránh có lửa và khói...”. Nói xong hắn bỏ đi. Chỉ 10 phút sau, một trận mưa lớn như trút nước, sấm chớp giăng đầy bầu trời loang loáng, tất cả các hầm mà chúng tôi đang trú dưới đó đã ngập đầy nước. Toàn bộ tù binh ướt như chuột lột và vì không có lệnh rời hầm nên toàn bộ tù binh chúng tôi phải chịu trận. Lạnh và đói làm cho chúng tôi kiệt sức, suốt đêm hôm đó chúng tôi thức, không chợp mắt được chút nào.

Lọt thỏm vào giữa rừng xanh của vùng phía Tây Quảng Trị ngay đêm đầu tiên trong tay kẻ địch. Chúng tôi không còn biết tương lai, số phận sẽ ra sao. Chắc chắn cơn mưa đầu mùa trút xuống hơn 2 giờ đồng hồ là dấu hiệu không lành cho toàn thể tù binh chúng tôi, nhất là đối với Pháo đội B. Một Pháo đội mà tôi đã gắn bó ngay từ khi gia nhập TQLC.

Chúng tôi đi mãi về hướng Tây Bắc giữa núi rừng trùng điệp với một tương lai mờ mịt. Những số phận đã được biết trước chẳng lành tí nào. Chúng tôi đi về hướng Bắc với nhiều bất trắc đang chờ chúng tôi phía trước, tôi chắc chắn nó sẽ như thế...

Tr/úy NGUYỄN VĂN.